

RAS DOKUMENT

för år 2005 – 2010

Utarbetat för att samlas med liknande dokument från
andra rasklubbar hos SKK.

Dokumentet publiceras också på klubbens hemsida.

Vadstena i Mars 2005

Gitte Jacobsson
Sekreterare

Illustration från **"The Book of Dogs"**
Utgiven av The National Geographic Society 1927

Innehållsförteckning

Textdokument Avelsstrategi	sidan 2 - 4
Inledning	sidan 2
Moderna krav på rasen.	
Födelse statistik	
Importer	sidan 3
Valpförmedling och avelsråd	
Samarbete	
Strävan	
Avelsmål	
Hälsa och skötsel	sidan 4
Rasstandard	sidan 5
Spårhundsjubileum	sidan 6
Starthjälp för spårning	sidan 7
Illustrated Guide	sidan 8

Sekreterare 2005

Gitte Jacobsson
Johan III Väg 7
592 32 Vadstena
070 - 3210649
0143 - 109 21

Ordförande 2005

Lars Delleskog
Krakstad, Hogstad
595 93 Mjölby
dellis@brevet.nu

Inledning

Blodhunden är en överträffad spårhund av människor både med många hundar i pack, främst i England, men också som ensam spårhund i lina. Blodhundar skall kunna följa upp mycket "kalla" spår även sådana som är flera dagar gamla. Ursprungslandet är Belgien där en Blodhund återfinns i Kennelklubbens emblem. Dock är det i Storbritannien som rasens utvecklats i modern tid. Rasen har också länge kallats för "Engelsk Blodhund". Nere i Europa kallas de fortfarande för S:t Hubertus hundar efter Francois Hubert. Denne var en munk som blev både biskop och helgonförklarad. Till hans minne rids det varje år i November Hubertus Jakt ritter. Blodhundarna var dock varken då eller nu några jakthundar. Blod i rasens namn hänvisar till hundar av rent blod. Inte hundar som spårar jagar efter blodspår eller som blodtröstigt följer villebråd.

Moderna krav på rasen:

- att de är godmodiga, har ett stort lugn, stabilt psyke samt ett öppet sinnelag.
- att de fortsätter vara mjuka, värdiga och nobla hundar som är lämpliga till sällskap.
- att de har en utmärkt näsa som främst lämpar sig för att spåra människor.
- att rasen fortsätter att vara frisk utan några direkt rasbundna sjukdomar.
- att de skall fungera väl tillsammans med andra hundar även sådana av samma kön.

Blodhundar används som tjänstehund i många länder främst som spårhund hos polisen men även under krig. Det som begränsat användandet är att man många gånger söker en ras som ibland kan förvandlas till en skyddshund när spåret tar slut. Blodhunden är alldeles för vänlig och nobel för att passa som skyddshund.

Blodhundar av idag är främst en familjehund. Blodhundklubben arbetar dock hela tiden med att bevara förmågan att spåra. Klubben har utarbetat en så att säga "Hjälp till självhjälp" för att börja spåra och anordnar spårprov. Blodhund är ingen stor ras till numerären och det är inte alltid lätt att hitta någon likasinnad i närområdet i alla fall ingen med spårerfaren ägare.

Kennelklubbens tidning Hundsport hade en specialartikel om rasen i nr 5 1996 skriven av Åsa Lindholm. Denna artikel finns hos SKK att köpa som Särtyrck

Födda (S - Registerade) blodhundar årsvis:

1967	1968	1969	1970	1971	1972	1973	1974	= 8 år
16	35	51	62	91	46	86	93	= 480
1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	= 8 år
8	7	16	16	28	14	7	14	= 110

Det föds inte så många blodhundar per år någonstans i världen. För Sveriges del har födelsetalet minskat. Klubben anser dock att det på sätt och vis är bra att det inte föds så många. Man undviker i många fall så kallade impulsköp. En blodhund är visserligen en rätt så lättkött ras men den är mycket stor och tung och alla lämpar sig inte att bo ihop med en blodhund.

Importer

Avel på blodhund har under många år i huvudsak bedrivits så att nya importers gjorts **när det har behövts**, en "Bo Nyman" avel om man så vill. När uppfödarna känner att nu är det dags köps en hanhund in (från England) och då väljs den ut med ledning av vad den har för blodslinjer och rasens uppfödare vet vad som "passar" till det som finns i landet. De riktigt bra svenskfödda hanarna har chans att bli använda ändå men avel av BN typ innebär att många i den egna generationen är hel och halvsyskon till varandra.

Detta innebär att många fina importers under årens lopp har blivit ordentligt använda och fått rejäla chanser att visa vad de kan producera. Undantag finns från ovanstående förstås.

Valpförmedling och avelsråd

Klubbens sprider information om rasen genom sin hemsida www.blodhund.se och genom sitt medlemsblad **BLODHUNDSBLADET** samt genom klubbens valpförmedling.

Styrelsen och dess Avelsråd har ansvaret för klubbens avelsstrategi. Strategin går i mångt och mycket ut på att låta uppfödarna själva gå vidare i sitt välskötta arbete och inte gå in med onödiga och meningslösa pekpinningar. När och om någon känner för att börja som uppfödare tar de i allmänhet "sin uppfödare" som mentor för hjälp och stöd.

Samarbete

Rasen har förmånen att ha personer inom sina led med mer än 50 års erfarenhet av avel med blodhund. Detta gäller både för Sverige och även andra länder. När det gäller arbetet med att fortsätta ta fram bra blodhundar är denna "know how" omistlig och denna kunskap sätts i det främsta rummet. Ingenting är ju nytt under solen och man värdesätter verkligen inom denna gamla ras vad tidigare generationer utträttat.

- Vi samarbetar med andra klubbar inom Kennelklubbens paraply organisation.
- Vi samarbetar också med rasklubbar för Blodhund i våra Nordiska grannländer.
- Vi håller konstant kontakt med utländska rasklubbar i länder med större population.

Strävan

- Avla stabila hundar lämpade att leva med familjer både i stadsmiljö och på landet.
- Sätta sundhet, friskhet och rörlighet samt trevligt temperament framför vackerhet.
- Avelsdjur som givit sjuk avkomma skall ej dubblas upp i kommande generationer.
- Ej använda friska avelsdjur som har flera syskon med kända problem eller sjukdom.
- Motverka att fel personer utan rätt förståelse för rasen får köpa en blodhund.
- Stödja att lämpliga importers görs av avelsdjur från andra länder och populationer.
- Och som tidigare nämnts ge akt på och ta lärdom av vad som utträttats förr och igår.

Avelsmål

- Låta uppfödarna vara ifred eftersom de sköter sig så bra, de få som finns.
- Eftersom inavel inte är något som helst problem inom rasen låter vi bli att räkna %.
- Uppmana uppfödarna att inte bara se framåt i fem år utan också tillbaka i hundra år.

En blodhund är en frisk ras utan kända rasbundna sjukdomar.

- Entropion (inåtväxta ögonfransar) har förekommit för rätt så länge sedan i Sverige i några enstaka fall. Dessa hundar gick självfallet inte i avel. Idag är det mer eller mindre okänt med entropion. Även om rasen har och skall ha ”öppna ögon” så skall detta inte överdrivas. Uppfödarna och våra domare har detta under uppsikt.
- Höftledsstaus är okänt för de flesta blodhundar. Kontrollröntgen har gjorts tidigare och dålig HD status för blodhundar är så låg att SKK Rtg veterinär anser att generell undersökning är onödig. Skador och hälta på blodhund förekommer enormt sällan.
- Öronen skall skötas dock kan alltför nitiskt rengörande göra mer skada än nytta.
- Magomvridning har tidigare förekommit inom rasen. Men sedan ägarna kommit till klarhet i att; aldrig utfodra sin blodhund före eller direkt efter motion eller lek har problemet mer eller mindre försvunnit. Det är som med människor, alla vet att man inte äter och sedan tar sig en simtur. Man väntar tills maten inte ligger i magsäcken längre. Man skall hellre utfodra sin blodhund flera gånger per dag än bara en gång.
- En blodhund skall ha stora, kraftiga och starka tassar med rejäla klor. Man skall hjälpa till med regelbunden kloklippning eftersom klorna inte alltid slits som de skall, speciellt gäller detta på vintern.
- Blodhundar är värdiga, nobla och självständiga men också mjuka och känsliga. Bland de dummaste man kan göra är att förolämpa dem.
- Blodhundar har en lättskött päls men den är av det större slaget och det finns många veck som också måste borstas samt ibland torkas ur.
- En blodhund skall vara en stor hund med härlig benstomme. Den skall ha rejält med mat av hög kvalitet utan att få bli för tung eller fet.
- Blodhundar får stora kullar och har inga som helst problem med reproduktionen. Snarare är kullarna för stora än för små men blodhundar är bra mammor.
- Blodhundar spårar inte på måfå efter okända personer utan behöver en sak en så kallad ”smeller” och en uppmaning att söka just denna person. Det är så det skall gå till med en tränad blodhund. Är det dock så att andan faller på och hunden är lös kan det bli så att hunden själv tar initiativet och då är det farligt med trafik och annat. En spårande blodhund med näsan i backen eller sugande in dofter i luften är blind och döv för annat. Rätt skött blodhund skall inte få chansen att ge sig iväg på egen hand. Är den lärd hur det skall gå till, först sele på, spårlinan fram osv då håller sig hunden till det och blir inte en trafikfara varken för sig själv eller andra.

Standard för Engelsk **BLODHUND** Hemland: England

Helhetsintryck: Den engelska blodhunden besitter i högsta grad till alla delar de egenskaper som utmärker hundar som jagar i flock (eng; pack) med hjälp av luktsinnet. Den är mycket kraftfull och täcker mer mark än vanligt när det gäller spårhundar av andra raser. Huden är tunn och synnerligen lös, vilket särskilt märks runt huvud och nacke, där den hänger i djupa veck. Till sitt temperament är den tillgiven och varken grälsjuk mot människor eller hundar. Till sin natur är den något reserverad och känslig. Uttrycket är ädelt och värdigt och karakteriseras av allvar, klokhets och energi. Rörelserna är spänstiga, fria och rörliga. Svansen bärs högt och böjd.

Huvud: Huvudet ska vara smalt i förhållande till sin längd och i förhållande till kroppen. Det ska smalna obetydligt från tinningarna till nospartiet. Sett framifrån och uppifrån ger det ett intryck av att sidorna är flata och huvudet nästan jämbrett i hela sin längd. Sett i profil är förlängningen av hjässans överlinje nästa i jämnhöjd med nosryggen. Längden från pannavsatsen till nosspetsen ska inte vara kortare än längden från pannavsatsen till nackknöl. Hela huvudets längd från bakre delen av nackknölen till nosspetsen ska vara 30 cm eller mera hos en hanhund, 28 cm eller mera hos en tik. Skallen ska vara lång och smal med mycket markerad nackknöl. Ögonbrynsbågarna ska inte vara framträdande men kan verka så, genom att ögonen ligger så djupt. Ansiktet är långt, djupt och jämbrett med kantig profil. Huvudet har en mängd löst skinn, som nästan i alla lägen förefaller övermåttan rikligt och, då alldeles, särskilt när huvudet bärs lågt. Då faller skinnets i löst hängande djupa veck, speciellt över pannan och ansiktets sidor. Näsborrarna ska vara stora och öppna. Läpparna ska framtill bilda en rät vinkel mot nospartiets övre linje, i övrigt hängande och gå över i det veckrika halsskinnet, som bildar en mycket markerad hakpåse.

Ögonen: Ögonen ska vara djupt liggande, ögonlocken ska bilda en romb-formad, eller kantig ögonöppning vilket kommer sig av att nedre ögonlocket; tack vare den tungt, löst hängande huden dras ner så att bindhinnan syns. Färgen ska variera från djup hasselnötsbrun färg till gult och ska harmonisera med pälsfärgen. Hasselnötsbrun färg är att föredra, men förekommer sällan hos lever och tanfärgade (röd & tan) hundar. Ögonen får absolut inte irriteras av ögonfransarna.

Öron: Öronen ska vara tunna, kännas mjuka, vara mycket lågt ansatta och mycket långa. De ska falla i veck, undre delen är vriden inåt och bakåt.

Bett: Saxbett

Hals: Halsen ska vara lång.

Bål: Revbenen ska vara väl välvda och bröstkorgen ska vara djupt nersänkt mellan frambenen och vara kölförmad. Ryggen ska vara stark, ländpartiet starkt, djupt och lätt välvt.

Extremiteter: Skulderbladen ska vara väl tillbakalagda och muskulösa. Frambenen ska vara raka, kraftiga och armbågarna vinklade. Benstommen ska vara rundad. Mellanhanden ska vara stark. Lår och underben ska vara mycket muskulösa. Haslederna ska vara lågt ansatta och välvinklade.

Tassar: Tassarna ska vara starka och välvda.

Svans: Svansen ska vara lång och tjock, avsmalnande mot spetsen, högt ansatt och tämligen väl behårad på undersidan. Den ska bäras uppåtböjd (som en kroksabel). Den får aldrig bäras rullad över ryggen eller som en krokskruv.

Färg: Färgen ska vara svart och tan, lever och tan (röd och tan) och röd. De mörkare färgerna kan ibland vara uppblandade med ljusa eller grävlingfärgade hår och ibland med vita stänk. En liten strimma vitt är tillåten på bröst, tassar och svansspets.

Mankhöjd: Mankhöjden för hanhund 63-69 cm. Medelhöjd för vuxen hanhund i god kondition är 66 cm och vikt 41 kg. Hanhund kan väga upp till 50 kg. Mankhöjd för tik 58-63 cm. Medelhöjd för fullvuxen tik i god kondition är 61 cm och vikt 36 kg. Tik kan väga upp till 45 kg. Hundar med maximihöjd och vikt föredras, under förutsättning att de är kombinerat med kvalitet, proportion och balans. 1999-01-01

DET FÖRSTA BLODHUND SPÅRPROVET OCH DESS GULD JUBILEUM 1898 - 1998

#

#

Jubileumsdeltagare i tidstrogna kläder och en mycket bister Mr Edwin Brough.
Är han en sträng fångvaktare tro? Se på fönstret, det är 100 år mellan bilderna!

#

För hundra år sedan träffades 150 blodhundsägare, poliser och journalister för att verkligen testa ”hur bra” blodhundar var på att spåra människor (läs; fångar på rymmen). Tidigare hade man gått skallgång och letat på annat sätt men nu skulle det spåras. Det var helt nya idéer och så att säga ”fresh fields” för efterspaning av rymlingar och andra bortsprungna personer.

På samma plats men 100 år senare träffades 30 entusiaster vid vad som en gång var dåvarande initiativtagaren Edwin Broughs hus i Ravenscar beläget i Norra Yorkshire. Träffen organiserades av Jane Crease. Hon är väl känd även här i Sverige eftersom hon dömde vår utställning och spårtävling i Linköping 1984. I oktober 1998 var det **ABB** (Association of Bloodhound Breeders) som stod för värdskapet.

Blodhundarna spårade denna gång figuranter tvärs över ”The Brow Moor”. David Crease berättar att de har ca 1 km långa spår och att stövlarna inte var preparerade med någonting det var ”clean boots”. Vid dessa nutida spårprov närvarade Sir Charles Legard vars farfars far var med vid det första. Jane Crease påpekade för KC Gazette att detta med Bloodhound Trials inte är någon stor sport men att det är nog inte många sporter som sätter sådan fart på deltagarna. Många äldre deltagare skenade som ungdomar över heden för att hålla jämna steg med sina hounds.

Starthjälp för spårning med blodhund!

Skaffa en **spårsele**. Tänk på att en blodhund är mycket "djup byggd" så det går åt en lång rem runt bröstkorpen. En sele består av en sådan och sedan en rem framåt i höjd med bröstknappen. Dessutom finns två korta remmar för att hålla framremmen på plats. Denna sele skall bara användas och förknippas med spårning inget annat.

Skaffa en **spårlina** på 10, 15 kanske 20 m. Linor kan finnas på löpmeter. Ingen ögla skall finnas för handen som ett koppel har. Linan skall ej bränna när man drar med handen. En ögla fastnar i rötter och annat, det orsakar otrevliga stopp och ryck. Linan **skall** släpa och föraren skall inte vara i den yttersta änden utan vara följsam.

Vidtala en **spårläggare** som är klädd för väderleken. En person som är beredd att gå ett spår som är 400 m till att börja med och sedan när hunden är mera van mycket längre än så. Spårläggaren skall lämna en "**luktsak**" ("smeller") vid starten och ha **godis** i fickan. När hunden har hittat rätt skall den inom sju till tio sekunder få en godsak FRÅN spårläggaren som belöning. Spårläggaren måste vänta vid spårets slut och är alltså markeringen för ett avslutat arbete. Det bästa är att föraren inte exakt vet hur spåret ligger för att undvika att man stör hunden genom att inte lita på den och försöka styra vägval tex. Hunden skall arbeta självständigt. Vid färsk spår ligger alltid spåret lite vid sidan av var spårläggaren gått eftersom det nästan aldrig är helt vindstilla.

Välj platser och de skall vara olika så inte hunden förknippar spårning till bara en enstaka plats. Det skall inte vara tamdjur där och inte fullt av människor. En hage med boskap är det värsta scenariot. De kan vara enormt farliga, även om de är snälla annars, om de inte är vana med folk & hundar. Undvik även elstängsel och taggråd.

Tänk er att hela omgivningen är fylld av olikfärgade ballonger. Ganska lätt är det då med synen att följa ett spår av tex gula ballonger bland alla andra färger. Liknande fungerar det med luktspår för en hund men det är inte synen utan nosen som arbetar.

Hunden skall inte vara aggressiv mot någon varken andra personer som kanske korsar spåret eller mot spårläggaren.

Vid starten säger man SPÅR eller SÖK Det viktiga är inte vad man säger utan att man ALLTID använder samma ord som startsignal. Man skall säga ordet tydligt och som ett ord inte inbakat i en mening. Det skall också sägas vänligt och uppmanande.

För blodhundar har man inte markeringar utlagda i spåret som man gör vid spårning hos Brukshundklubben. Där har man inte heller en bestämd person som spårläggare utan en okänd som lämnar en sak VID SLUTET. Om blodhunden markerar en tappad sak så är det bra men det är inget man kräver i första hand utan man söker personen.

Om man LÅNGT SENARE vill träna sin hund på mycket gamla spår kan man inte kräva att spårläggaren skall ligga och vänta i spårslutet i flera dagar. Då kan man markera platsen och sedan ta sig dit så att säga bakvägen Detta måste då ske utan att spårläggarens vittring blåser i ansiktet på hunden så att säga i förväg.

Kör man fast med någonting eller får smak på det här och vill pröva på anlagsprov eller spårprov rekommenderas att man kontaktar klubbens spåransvariga för stöd.

The Illustrated Guide

Bloodhound

GENERAL DESCRIPTION: Very powerful and stands over more ground than is usual with hounds of other breeds. The skin is thin and extremely loose, especially around the head, where it hangs in deep folds. The expression is noble and dignified and characterized by solemnity, wisdom and power. The gait is elastic, swinging and free; the stern being carried high, scimitar fashion.

FAULTS: Any departure from the Points of the Breed standard is a fault, serious in proportion to its degree.

HEAD AND SKULL: Proportionately long and narrow, tapering slightly from temples to muzzle, so as to appear flat-sided and of equal width throughout.

BODY: Ribs well sprung; chest well let down between forelegs forming a deep keel; back and loins strong, the latter deep and slightly arched.

COAT: Short, harsh.

Barely defined stop.

Entire length of head 12" or more, with length from nose to stop at least equal to that from stop to peak. Peak very pronounced.

TAIL: Stern long, thick, tapering to a point, set on high with a moderate amount of hair underneath. Carried scimitar fashion: not curled over the back or corkscrew. High when moving.

Head furnished with ample thin loose skin falling into folds; Pronounced dewlap.

Mouth: Strong jaw. Scissor bite.

Eyes: Dark brown or hazel; lids oval; free of interference from eyelashes.

HINDQUARTERS: Thighs and second thighs very muscular; hocks well bent and let down and squarely set.

Ears: Thin, soft to the touch, set on low, long and falling in folds, the lower parts curling inwards and backwards.

COLOUR: Black and tan, liver and tan (red and tan) and red, occasionally flecked with lighter coloured or white hairs. Small amount of white permissible on chest, feet and tip of stern.

NECK: Long.

FEET: Strong, well knuckled up.

FOREQUARTERS: Shoulders muscular and well sloped. Forelegs straight, large and round in bone with elbows well set in. Pasterns strong.

SIZE AND WEIGHT: Height: Dogs — 25-27 inches (63-69 cms). Bitches 23-25 inches (58-63 cms). The bigger the better, providing proportion, quality and balance are there.